

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 30

Proposició de llei

d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00034/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la Proposició de llei d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008. D'acord amb l'article 105.2, presenta l'iniciativa l'il·lustre senyor Josep -Lluís Cleries del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'any 2006, amb l'aprovació en aquest Parlament de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic es va implantar l'índex de renda de suficiència com indicador que determina l'accés a determinades prestacions d'ajuts o serveis de la Generalitat de Catalunya.

A l'article 15.3 de la Llei de prestacions es disposa que s'entén amb caràcter general que hi ha manca de recursos econòmics quan els ingressos personals són inferiors a l'indicador de renda de suficiència. Per tant, aquest indicador també actua com a indicador de situació del llindar de la pobresa a Catalunya.

Aquest indicador ha esdevingut un indicador propi de Catalunya que substitueix l'indicador públic de renda d'efectes múltiples, l'Iprem [#], d'àmbit estatal.

Com he dit, ha esdevingut un indicador de referència per a la revisió de les prestacions públiques de la Generalitat i amb l'entrada en vigor de la Llei de prestacions, en la renda de referència per la garantia d'uns ingressos mínims per a les persones que no disposen de recursos econòmics suficients.

En el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2008 que va arribar al Parlament, l'indicador de renda de suficiència s'augmentava un 2 per cent. I es fixava en 542,2 euros al mes. Després, a través d'una autoesmena del propi tripartit

s'augmentava fins al 2,4 per cent i es va fixar l'indicador per al 2008 en la Llei de pressupostos en 544,48 euros al mes.

Per què es va produir aquest canvi? Doncs perquè en la comissió de seguiment de l'indicador de renda de suficiència es van establir uns criteris de revisió de l'indicador per tal d'impedir la pèrdua de poder adquisitiu de les persones amb rendes baixes. A l'anterior proposició de llei parlàvem de treballadors i de treballadores i de les hipoteques i aquí parlem de persones amb pocs ingressos, de persones al llindar de la pobresa o per sota del llindar de la pobresa.

Per tant, aquests criteris que es van establir en aquesta comissió de seguiment són l'evolució dels preus, per una banda, les revisions que el Govern central faci de l'ÍPREM, qualsevol increment de l'ÍPREM s'aplicaria automàticament a Catalunya, es va acordar a la comissió, i l'efecte d'aquestes magnituds en l'evolució de les rendes baixes.

Així, doncs, el novembre del 2007, consideren que el Govern de l'Estat incrementaria un 2 per cent l'ÍPREM per al 2008, primer es va acordar posar aquest augment. Posteriorment, a la comissió, es va passar al 2,4 per cent. Per què? Doncs perquè es va considerar que els preus a Catalunya, el cost de la vida, és més alt i es va considerar de forma molt limitada i amb molta prudència, doncs, posar en lloc del 2 el 2,4 a Catalunya.

Posteriorment, el Govern de l'Estat ha rectificat la seva posició inicial d'augmentar l'ÍPREM únicament un 2 per cent i ha decidit incrementar-lo un 3,5 per cent. Com ho va fer això? Doncs amb un reial decret llei, l'1/2008, publicat al BOE el proppassat 19 de gener.

Per tant, els criteris fixats a la comissió de l'índex de renda de suficiència s'hauria d'augmentar automàticament, tal com s'havia acordat, amb un increment addicional d'un 1,5 per cent, fins arribar com a mínim al 3,9 per cent.

El 12 de març passat, l'UGT de Catalunya i Comissions Obreres de Catalunya varen reiterar la reclamació al Govern de la Generalitat perquè s'apliqui els criteris

consensuats en aquesta comissió i s'apliqui un increment d'1,5 per cent. També reclamaven, al mes de març, una reunió de la comissió de seguiment.

Comissions Obreres i UGT van dir clarament que la Generalitat de Catalunya estava fent tard i que és urgent l'agilització dels tràmits per augmentar la quantia de l'índex de renda de suficiència. Si el 12 de març, que ho deia comissions Obreres i UGT, era tard, el 7 de maig és molt més tard i és molt més urgent prendre decisions.

Una vegada més es demostra amb fets –ja m'entenen, oi?– que el Govern tripartit les persones amb rendes baixes, els pobres, i les persones al llindar de la pobresa no els preocupen pas gaire. Això no és motiu d'urgència per a vostès. Ja es veu, el Departament d'Economia això no li preocupa i al Departament d'Acció Social i Ciutadania, que també s'hauria de preocupar, això no li preocupa.

Avui, Catalunya té un Govern de la Generalitat amb molt poca, poquíssima sensibilitat social. Hi ha un Govern absolutament adormit pel que fa a les polítiques socials. La no actualització de l'índex de renda n'és una mostra, però també ho és el pla pobresa zero, que no s'ha fet, també ho és el pla d'inclusió social que bàsicament és un power point que poca cosa més, perquè no en sabem res més que una presentació que en va fer la directora de l'ICASS.

I també ho podem veure amb l'aplicació de la Llei de desplegament de la Llei de prestacions socials, el decret 123/2007, un decret tan en positiu que per exemple una vídua que va viure amb la seva família, pel fet d'anar a viure amb la seva família perd el complement, perd la prestació. O per exemple una persona que cobri el Sovi si viu en parella tampoc cobra el complement. Quan la llei diu, a l'article 15.1, que la situació familiar o convivencial del beneficiari només es té en compte en el supòsit que li comporti una càrrega econòmica. Vostès ho han fet al revés. Vostès no estan protegint les persones més vulnerables en termes econòmics de la nostra societat. Els pobres, les persones que estan al llindar de la pobresa i després em volen donar lliçons. Doncs no em poden donar lliçons. Els hauria de fer més aviat vergonya.

Recordem que el senyor Montilla va dir en el seu discurs d'investidura «Aplicarem la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic i potenciarem els instruments que garanteixin una renda mínima». Doncs d'allò del discurs, poden agafar tot el discurs

d'investidura, podria fer més cites, però és perdre el temps, perquè la política social ha quedat diluïda i no en queda res de res.

Perquè anem a veure a qui beneficia l'increment de renda de suficiència. Mirem-ho a través de la memòria econòmica de la Llei. «Persones joves extutelades de la Generalitat, persones vídues, pensionistes no contributius, persona o persones que tinguin en acolliment un menor tutelat per la Generalitat, persones que necessiten ajuda per al manteniment de les necessitats bàsiques».

Cap d'aquests tindrà la tercera residència que deien vostès abans a l'anterior proposició de Llei. Són persones amb necessitats, famílies amb necessitats i que volem que a Catalunya visquin amb dignitat. Vostès, sembla que no ho vulguin. Volem que visquin amb dignitat.

No són persones riques ni poderoses, allò que vostès sempre han parlat del poderosos, de qui estan al servei, vostès? No són persones d'èxit, però són persones que necessiten l'ajuda de l'Administració i vostès no els estan donant i no estan reaccionant.

Senyores diputades i senyors diputats del tripartit, una esmena a la totalitat a aquesta proposició de Llei no l'entén ningú. Aquesta proposició és, modestament, és clar, fer justícia, fer justícia social. No és fer discursos, és fer justícia social.

L'institut d'Estadística de Catalunya va presentar fa unes setmanes l'estadística de la població catalana que es troba en situació de risc, de risc a la pobresa. El 19 per cent de la població es troba sota el llindar de risc a la pobresa. Ho diu l'Idescat de la Generalitat de Catalunya. Del 2005, que era del 17,2 per cent, hem passat al 19 per cent. Amb vostès, amb el tripartit, la pobresa puja a Catalunya, augmenta. Ho diu la mateixa Generalitat de Catalunya.

I donen moltes més dades i precisament els col·lectius més vulnerables són els qui va dirigit la Llei de prestacions. I què fa el Govern davant de les seves pròpies estadístiques? No reacciona. I el que demanem amb aquesta proposició de Llei és que el Govern ha de complir els seus compromisos.

Vostès només han tirat endavant un decret llei, possibilitat que dóna el nou estatut amb l'article 64.1, un decret llei per a mesures urgents en matèria urbanística. A quins interessos serveixen, vostès? Amb un tema que econòmicament els interessa aquest sí que van córrer. Per un tema que recau amb les classes socials més vulnerables vostès no racionen.

Per tant, estem parlant, aquest decret, és per mesures urgents de necessitat extraordinària. Aquí hi ha necessitat i també hi ha aquesta situació extraordinària. Êr tant nosaltres esperem que retirin aquesta esmena a la totalitat i que acceptin aquesta proposició no de llei, que el que fa és que l'indicador de renda de suficiència mensual passaria a ser de 554,56 euros en lloc dels 544,48. Hem de dir que en el text hi ha un error de transcripció de xifres, però el concepte és clar, no augmentar el 3,9, sinó augmentar el 4,3 que és el que han augmentat els preus a Catalunya, l'IPC de Catalunya.

I per tant nosaltres reclamem que l'índex de renda de suficiència s'augmenti fins al 4,3. Això fa possible créixer les prestacions i ampliar el nombre de beneficiaris. Però, què hem vist nosaltres ahir, ahir, en el registre d'aquest Parlament? Doncs que vostès presenten al registre un projecte de llei per canviar i augmentar l'índex de renda de suficiència. Fantàstic, amb un 3,9. Però, escoltin, ahir, 6 de maig. Això ho portem arrossegant des de primers d'any, des del mes de gener.

Vostès quan temps han tardat a reaccionar? Han reaccionat per la proposició de llei presentada per Convergència i Unió, que nosaltres els brindem d'una manera molt gentil parlamentàriament per a pactar l'augment. Ho pactem la setmana que ve i el proper Ple es vota aquesta proposició de llei, s'aprova i queda modificat l'índex de renda de suficiència.

Però hi ha una cosa molt sorprenent. Vostès han llegit la primera pàgina? Diu que hi va haver un acord de govern el 29 d'abril de 2008 pel qual es modificava i s'aprovava aquest projecte de llei. Vostès treuen els acords de Govern, el del 29 d'abril el poden mirar del dret o de l'inrevés i aquest acord no hi és.

Potser hi ha acords a la penombra. Però el Govern no va acordar, senyor conseller, i no va acordar, senyores diputades i senyors diputats del Govern, que donen suport al

Govern tripartit, no va acordar aquest projecte de llei. Aquest és un projecte de llei fantasma per fer-nos retirar el nostre. Nosaltres, per dignitat, per vocació de servei a les persones amb situació de risc de pobresa, no el retirarem.

I demanarem que vostès passin la vergonya de votar la seva esmena a la totalitat. Perquè el que no es pot fer és inventar-se un projecte de llei, presentar-lo el dia abans del debat aquí del Pla i a més a més que després busquis en els acords de Govern, jo els convido, i a més encara està penjat. He comprovat si l'havien modificat o no, però veig que ho tenen penjat igual, i aquí no hi és aquest acord d'aquest projecte de llei.

Ens sembla que no els ha de fer por, com a nosaltres no ens fa por quan arriba un projecte de llei del Govern, com pot ser la Llei de serveis socials, la Llei de prestacions o la llei que sigui, a pactar-la. Demanin un debat i ho votem a favor i a vegades votem en contra. En aquests cas ha tingut l'iniciativa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. A vostès no els ha de fer por. Acceptin-la. Nosaltres els la brindem amb voluntat d'acord. Entenem que potser el 4,3 no hi arribem i arribem al 3,9, però nosaltres tenim aquesta voluntat d'acord, els diguem que la tindrem. Si aquesta setmana ens posem a treballar i el proper Ple es pot votar aquesta proposició de llei, quin problema tenen, perquè és de Convergència i Unió? No, serà del Parlament de Catalunya.

I per tant nosaltres els demanem això, el servei de les persones

Fitxer 31

...no actuïn per reacció, sinó que actuïn per convicció, i aquest Govern no té convicció en les polítiques socials. Han actuat per reacció, els hi va demanar Comissions Obreres, els hi va demana UGT, vostès no han reaccionat fins que s'han trobat a l'ordre del dia aquesta proposta, aquesta proposició de llei. Ens sembla que és una proposició feta amb voluntat de pacte, jo els asseguro que hi ha aquesta voluntat de pacte per part de Convergència i Unió, aquesta setmana vinent ens posarem d'acord amb la quantitat, i el proper Ple ho votem i tindrem la satisfacció de donar a entendre

a les persones amb risc de pobresa, que aquest Parlament pensa en elles i que els grups parlamentaris ens sabem posar d'acord per quan un tema com aquest afecta aquest conjunt de ciutadans i ciutadanes que, com diuen les estadístiques de la Generalitat, cada vegada és més grans, i ens devem a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Antoni Comín

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Cleries, abans de res, jo li vull agrair el to constructiu de la seva intervenció, sens dubte. Però deixi'm que li respongui algunes de les coses que vostè ha dit. Vostè ho ha explicat molt bé, vostè ha explicat molt bé el procediment pel qual la pròpia llei de prestacions preveu l'actualització de l'índex de suficiència de rendes, i vostè ha explicat molt bé que la pròpia llei preveu, en una disposició addicional, que qui fixarà l'actualització d'aquest índex de suficiència serà la llei de pressupostos i que aquest increment serà decidit en el marc de l'acord estratègic. Fantàstic! Per tant, això ho pacta el Govern no tant amb l'oposició, que s'hi pot sumar en el tràmit de la llei de pressupostos, sinó que primerament ho pacta amb els agents socials, que són els actors que estan en l'Acord estratègic, no? I vostè ho ha explicat molt bé. Nosaltres vam decidir, nosaltres no, el govern amb els agents socials va decidir el 20 de novembre que, d'entrada, l'índex de suficiència de rendes del 2008 s'incrementaria un 2,4, quatre punts que l'increment de l'IPREM vostè ha dit, una diferència tímida, escolti'm, són quatre dècimes més que l'IPREM, tímida és la seva apreciació, per tant, estàvem tenint en compte el diferencial d'inflació entre Catalunya i el conjunt d'Espanya, i també ha explicat vostè molt bé que es va decidir que si el Govern central, l'Administració central de l'Estat feia un increment addicional de l'IPREM, aquest mateix increment

exacte en termes relatius, també es faria en el cas de l'indicador de suficiència de rendes.

I això es va decidir el 20 de novembre, quan el Govern es va comprometre a augmentar un 3,9, que és el que haurà sigut el final l'Índex de suficiència de renda, no ha sigut la setmana passada o el mes d'abril, no, escolti, això es va decidir, està en un paper, està signat el 20 de novembre. Llavors, al principi es va fer l'increment, vostè ho ha explicat bé, del 2,4 i, al cap d'uns mesos que el Govern ha fet l'increment de l'1,5 suplementari, nosaltres hem portat la llei que correspon amb aquest 1,5 suplementari. Que si no tinc mal entès em sembla que va entrar ahir mateix al Registre d'aquest Parlament ho està a punt d'entrar, no m'ho facin dir.

(Veus.)

Escoltin, l'acord, jo els puc tornar a repetir tantes vegades com vostès somriuin, jo els tornaré a explicar. L'acord és del 20 de novembre, signat pel Govern, tots els increments addicionals que faci el Govern central, l'Administració central de l'Estat, els farà aquest, això està compromès, per tant, no hi ha cap canvi de decisió. Escolti, haguéssim pogut anar més ràpid amb la tramitació legislativa, sí, miri, potser sí, d'acord, no tinc cap inconvenient en admetre-ho, però no em parli de voluntat política, perquè fa riure que em parli vostè de voluntat política, perquè la voluntat política es va demostrar en el marc de l'Acord estratègic que és el que diu la Llei de prestacions, la Llei de l'any 2006.

Després, fixi's, nosaltres amb aquest increment total del 3,9 ens posarem amb, si no m'equivoco, 552,44 euros mensuals, vostè ens demana un increment que jo entenc..., vostè diu que és del 4,3 per cent la taxa interanual d'inflació. Jo no sé si el càlcul exacte és una mica més, però, en tot cas, posem que és un 4,3 i ens demana que ho posem en 556,7 euros. Miri, si vostè ja directament en la proposició de llei ens hagués proposat el 552 euros, no sé com dir-li, potser ho haguéssim tingut una miqueta més difícil per votar l'esmena a la totalitat. Però és que ens demana un increment que no és el que es correspon amb un acord que aquest Govern ja té amb els agents socials i que no incomplirà. Nosaltres no pujarem fins a 556, són quatre euros, no és un tema de pressupost, és un tema de complir els compromisos, 2,4 més el que faci el Govern

central, suma 552 euros, no 256. per tant, deixi'm que li desmunti en aquest sentit..., a més, si no tinc mal entès, crec que és per lectura única, per tant, la tramitació legislativa d'aquesta modificació de la Llei de pressupostos serà molt ràpida.

Però jo voldria anar una mica més al fons de la qüestió, perquè, a veure, tot i que el to de la seva intervenció realment ha sigut molt respectuós, passa una cosa. No som nosaltres els que intentem donar lliçons en temes d'inclusió i d'exclusió i de pobresa, és vostè, senyor Cleries, és vostè el que puja en aquesta tribuna i ens ve a donar lliçons, i es dedica a fer un judici d'intencions sobre el compromís d'aquesta majoria d'aquest Govern amb la gent amb les rendes més baixes de Catalunya, amb els ciutadans més necessitats d'ajudes monetàries del nostre país.

I, és clar, jo li he de dir, li he de dir, i no s'ho prengui diguem con una crítica feta amb mal to, però jo li he de dir que és que vostès els fets no els avalen per donar-nos lliçons, no té l'autoritat moral per dir el que ha estat dient en la seva intervenció.

(Remors de veus.)

Escolti, no, no, no la tenen. No la tenen i, a més, ho saben, no la tenen, escolti, perquè quan nosaltres van aprovar la Llei de prestacions amb els seus vots, és veritat, senyor diputat estàvem fent un canvi de model considerable amb relació al model que havíem heretat de Convergència i Unió. D'entrada estàvem convertint el que fins aquell moment era una prestació gracioble, amb un dret subjectiu. Això primer, passar de les decisions graciobles del conseller de Benestar als drets dels ciutadans.

I la segona cosa, escolti, estàvem incorporant els SOVI, estan incorporant les pensions no contributives, escolti, vostès les n contributives durant el seu mandat, els seus mandats se les havien oblidat! O no se les havien oblidat, sí que se les havien oblidat, vam ser nosaltres que vam incorporar tots aquests col·lectius en el Projecte de llei de prestacions assistencials.

Llavors, és clar, vostè sí, jo ja sé que vostè el programa electoral de l'any 2003 va posar una mesura similar a la Llei de prestacions, però és que nosaltres havíem estat defensant aquest model a la legislatura 99 2003, quan estàvem a l'oposició i vostès no ho havien volgut assumir. Per tant, vostès no hi creien, vostès van començar a

creure això a partir del programa electoral del 2003, suposo perquè ja comptaven en perdre les eleccions, perquè... (*Fortes propostes des de l'hemicicle*) si haguessin cre..., escolti, si haguessin cregut..., saben molt bé que les van perdre. Si haguessin cregut en aquest model... escolti, van tenir quatre anys, l'oposició treballant per aquest canvi de model...

El president

Senyors diputats...

El Sr. Comín Oliveres

...quatre anys l'oposició, en aquests moments majoria, treballant per aquest canvi de model, vostès tenien la possibilitat de recolzar-lo, vostès governaven, vostès no ho van fer. I ara vostès ens vénen... Escolti, jo li agrairia molt que vostès, com dir-los-hi? Ens demanessin que amb aquesta llei anem al màxim, que l'apliquem, que no n'oblidem ni una coma, però lliçons sobre el compromís d'aquesta majoria, amb la gent que beneficia aquesta llei no ens en poden donar ni una, perquè vostès saben molt bé el que van fer. Vostès saben molt bé, per exemple, escolti, quin és el pes del pressupost del Departament d'Acció Social en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, en aquests moments. Ho saben o no ho saben? Saben quin pes té el pressupost del Departament d'Acció Social, i saben vostès quin pes tenia el pressupost del Departament de Benestar i Família a l'última legislatura en què governava Convergència i Unió. Vostès ho saben perfectament.

Escolti'm, jo no em vull entretenir més en això, però li volia recomanar que empenyi, però no alligoni, són actituds diferents, senyor diputa. Té raó en una altra cosa, vostè té tota la raó del món, la pobresa a Catalunya ha augmentat? I tant que ha augmentat, la pobresa a Catalunya, segons diu l'Idescat, per tant, si ho diu l'Idescat... Ha augmentat la pobresa, però ha disminuït, tot i que no tenim dades desagregades, però gairebé segur que ha disminuït, la pobresa que jo en deia quan vam fer el debat d'aprovació de la Llei de prestacions, la pobresa administrada, que vol dir aquella pobresa que es deriva del fet que hi ha pensions, que són l'únic ingrés de la part dels ciutadans, i que estan per sota del llindar de la pobresa.

Però, escolti, sap de què depèn la taxa general de pobresa? Senyor Cleries, vostè sap quin són els països d'Europa que tenen la taxa de pobresa més baixa? S'ha de pensar el model social en el seu conjunt per entendre, per què uns països tenen una taxa de pobresa i uns altres en tenen una altra. Perquè resulta que els països que tenen la taxa de pobresa més baixa, són els països que el mercat de treball, d'entrada, ja genera una distribució més igualitària de les rendes, i que tenen una dispersió salarial més baixa. I resulta que això no és absolutament diferent al fet que aquests països són els que tenen una taxa de sindicació més alta de tota Europa, per exemple. O són els països en què l'Administració pública té un marge fiscal més gran. I això no és completament indiferent, el fet que hi ha una política fiscal determinada. Escolti, llavors, vostè, si vostè vol una taxa de pobresa socialdemòcrata, si vostè vol una taxa de pobresa del 7 per cent com la que volem nosaltres, com els països del nord d'Europa, com els Països Escandinaus, escolti, no es pot estar a Missa i repicant, no es pot defensar una política fiscal neoliberal, o defensant una política laboral neoliberal, i després reivindicar una distribució de la riquesa, i un nivell de desigualtat que és el que explica, senyor Teixidó, si em permet que acabi l'argument.

El president

Senyor diputat, és que no li ha de permetre, i vostè ha de poder parlar tranquil·lament, i per tant els prego que deixin parlar.

Gràcies.

El Sr. Comín Oliveres

Acabo l'argument, no es pot estar a Missa i repicant, senyors diputats, l'indicador de pobresa que fa servir l'Idescat, que és l'indicador de pobresa estàndard a la Unió Europea, de fet, és un indicador de la desigualtat, perquè estem mesurant el 60 per cent de la renda mitjana, si ho tinc, si en aquests moments ho recordo bé, i, per tant,, estem mesurant quanta gent està a una determinada distància dels que estan al mig, en termes de distribució. Per tant, estem mesurant la desigualtat i, per tant, no és estrany, senyors diputats, no, no, rics, vostès riuen, jo no ric gens ni mica, no és estrany que els països que tenen taxes de pobresa d'un dígit, siguin pobresa amb un

determinat model social, amb un determinat estat del benestar, amb un determinat mercat laboral. I vostès, escolti, aclareixin-se, si vostès estan per un model social, llavors, a totes, i si estan per l'altre, llavors a totes. Però no es pot ser alhora neoliberal, socialdemòcrata i tot una mica. Això no és honest, i no és honest sobretot amb els ciutadans dels que parlava el senyor diputat.

Escolti, un últim comentari, si m'ho permet, amb relació a la qüestió del decret que va modificar la llei, que vostè, per cert, sap molt bé que posteriorment a la Llei de mesures, que acompanyava els pressupostos del 2007 es va modificar la Llei de prestacions per tal que no hi hagués contradicció entre el decret i la llei original.

Senyor diputat, miri, les pensions no contributives ja d'entrada, ja d'origen el Govern central té en compte les rendes familiars, i nosaltres les complementem. El SOVI que es correspon a la tercera prestació de drets objectius rellevants, que és la de necessitats bàsiques, que és la que vostè diu que ha quedat reduïda, que efectivament ha quedat reduïda, aquesta pensió no té en compte les rendes familiars.

Nosaltres estàvem complementant unes pensions no contributives que té en compte rendes familiars, i en la redacció original de la llei estàvem complementant també una prestació per necessitats bàsiques que bàsicament són SOVI, i l'SMI, i les SMI més baixes, i els SOVI més baixes, que no té en compte les rendes familiars. Es podria donar una situació de greuge comparatiu, no és justificable, una situació injusta. Podria donar-se que persones amb rendes familiars ics no tinguessin dret a una pensió no contributiva i, per tant, no tinguessin dret al complement, i persones amb rendes familiars ics, més altres que les altres, si estiguessin cobren el SOVI i per tant, sí que tinguessin dret al complement, es donaria la paradoxa que estarien pagant el complement a persones amb unes rendes familiars més altes que les persones que no tindrien dret a cobrar el complement.

Per tant, l'únic que s'ha fet amb aquesta modificació, ho explico perquè ho entengui, per aclarir-li, l'únic que hem fet amb aquesta modificació és homogeneïtzar les condicions per les quals tots els beneficiaris d'aquesta llei tenen dret als complements, per tal de no generar discriminacions.

Senyor Cleries, jo ja sé que el debat ha marxat estrictament del contingut de la seva proposició de llei, però és que jo sabia també, venia com previngut, ja portem un temps aquí, diguem, jo sabia també que vostè intentaria fer una esmena a la totalitat a les polítiques d'inclusió del Govern, a la sensibilitat social del Govern, escolti, la sensibilitat social d'aquest Govern es va posar de manifest precisament el dia que vam aprovar la Llei de prestacions assistencials de caràcter econòmic, que és una de les lleis de les quals estem més orgullosos, i molt orgullosos que vostès s'hi sumessin, orgullosíssims.

Fitxer 32

...[lleis] de les que crec que podem estar més orgullosos de l'anterior legislatura, perquè és una de les mesures contra la pobresa més rellevants que s'han fet a Catalunya en els últims anys, en les últimes dècades, i és una llei que es va aprovar governant una majoria progressista.

Per tant, senyor Cleries, de veritat, espero que quan nosaltres portem aquesta Llei d'actualització de l'índex de suficiència de renda, d'aquí a pocs dies, votin a favor, espero que vostès facin totes les mesures per reforçar la inclusió a Catalunya pensant, efectivament, amb els beneficiaris, eh?, amb les persones més necessitades dels problemes d'inclusió i no instrumentalitzin aquestes temes per intentar fer un judici d'intencions sobre el compromís efectiu dels partits progressistes d'aquest país amb la gent més exclosa, no facin un judici d'intencions, no donin lliçons, i respectin una mica més les necessitats... —és que m'estranya que quan jo dic aquestes coses rigui, senyor diputat, en tot cas, ha quedat molt clar l'argument.

Gràcies, senyor president. gràcies, senyores diputades. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor Cleries, pot fer un torn en contra.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyor diputat, menys mal que m'ha agrair el to, perquè si no me l'arriba a agrair... Miri, el que nosaltres fem ho fem perquè Convergència i Unió té un catalanisme personalista, un catalanisme social de sempre, alguns ara han hagut de fer-ne propaganda, tot i que no cala, no cala, ni cola, el nostre està arrelat perquè fa molts anys, des que es va configurar Convergència i Unió, que el venim exercint.

Vostè parla de la Llei de prestacions, nosaltres ens en sentim orgullosos, encara recordo la cara que vostè feia quan vam presentar l'esmena amb Esquerra Republicana, que vam... –també la del conseller–, eh?, que vam canviar el que és l'import, precisament, del tant per cent que s'aplica. I va ser a iniciativa de Convergència i Unió, i com que aquells dies a Esquerra Republicana estaven enfadats amb vostès per no sé què, em sembla que es va trencar el Govern després, doncs, resulta..., abans, eh?, però va anar alhora, doncs vam pactar una cosa molt positiva per al país, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, amb una esmena que feia possible que s'apliqués un tant per cent més alt i que, per tant, les prestacions fossin més altes i abraressin a molta més gent.

Per tant, ens en sentim orgullosos de la Llei de prestacions, i ens sentim pares i mares tots els diputats i diputades d'aquí, i Convergència i Unió hi té un tant per cent molt important. I ho portàvem en el programa electoral del 2003, perquè no sé si ho recorden, hi va haver un canvi en el model de finançament que donava més recursos per a Catalunya i aquests més recursos en lloc de dedicar-los a no sé què, nosaltres teníem la prioritat de les polítiques socials, però per parlar-ne, sinó per fer-ne.

I, per tant, això és la nostra vocació, fer política social. Potser hem tingut un error, que no n'hem parlat tant com vostès, però n'hem fet més, i això és el que ens honora. I, per tant, tenim, senyor Comín, autoritat moral per parlar-ne, i en parlo també personalment amb tota l'autoritat moral, i sempre que parlarem de política social no ens arrugarem, perquè sabem que tenim una trajectòria, personal i de grup, i, per tant, no ens arrugarem i no ens arrugaran, i no se n'apoderaran vostès.

Ens agradaria que la política social fos compartida, però Convergència i Unió se sent orgullós, orgullosa, de la trajectòria en política social, i ho seguirem exercint, perquè

és la nostra vocació, perquè servir un país és servir a tothom, els que segueixen millor i els que no, la gent de l'èxit i la gent que no té tant d'èxit, i nosaltres ens devem especialment a la gent que no té tant d'èxit, i, per tant, sempre ho hem fet.

Vostè quan em parla d'autoritat moral sembla que jo m'ho he tret de la màniga. Escolti, els sindicats, mes de març, es queixen –nota de premsa d'UGT i de Comissions Obreres–, tant la UGT de Catalunya com Comissions Obreres «hem sol·licitat reiteradament al Govern...» I diuen que no respiraven. No ho dic jo, ho diu Comissions Obreres i UGT. I Càrites, quan surt l'IDESCAT reclamen que la Generalitat actuï i que modifiquin l'índex de renda de suficiència, i la Conselleria d'Economia i la Conselleria d'Acció Social i Ciutadania miraven cap a una altra banda, i quan veuen la proposició de Llei de Convergència i Unió vénen corrents aquí al registre a presentar-ho, però fins aleshores no havien vingut, vostès «estaven dormint a la palla», que es diu vulgarment, i ara s'han despertat, han despertat ara.

I, a més a més, jo els demanaria que els acords de Govern ens diguin si són els que consten a l'acta del Govern o no, perquè a l'acta de Govern de 29 d'abril no consta, ni pel dret, ni per l'inrevés, l'acord d'aquest projecte de Llei. I, a més... Escolti, aquí hi ha els acords. I fins i tot quan aproven la cosa més senzilla, aproven fer una coseta, com que no saben què posar-hi també surt en els acords de Govern, sinó mirin-se'l, qualsevol coseta, fan una piscina a la cantonada i també surt. I, per tant, un projecte de Llei que s'aprova per venir al Parlament de Catalunya deu sortir en els acords de Govern, o és que no és important aquest acord per a vostès si no el treuen en els acords de Govern? És que no els importava aquest acord, era de segona, perquè era pels pobres. Doncs, no, no hi estem d'acord.

I ho diem amb autoritat moral i amb força, i si modifico una mica el to és perquè vostè m'hi ha convidat, perquè jo he intentat ser correcte, perquè li he dit des d'un primer moment que nosaltres buscàvem un acord en aquest tema. I si el presenten vostès la setmana vinent o l'altra nosaltres buscarem un acord en aquest tema, perquè en els temes que beneficien a les persones sempre ens hi trobaran, no com vostès que s'hi giren d'esquena, però és que no ens donen l'esquena a nosaltres, donen l'esquena als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I vostès, clar, ara això tindrà un caràcter retroactiu, senyor conseller, vostè ho sap molt bé, perquè si modifiquen això s'ha d'aplicar des del gener. Tot hagués anat molt més correcte perquè ara vol dir que la consellera d'Acció Social i Ciutadania haurà de fer totes les resolucions noves i canviar tots els acords, tot i que ja en parlarem d'aquí a quinze dies si vostès voten la seva esmena a la totalitat, perquè el Departament d'Economia no s'hi ha esforçat gaire en el projecte de llei que ens han presentat, perquè diu que això no té cap cost addicional. Fantàstic! Però d'això ja en parlarem en el seu dia del projecte de llei, però realment la memòria econòmica és realment molt econòmica perquè diu que no li costa res.

Per tant, això nosaltres no ens ho creiem, perquè si hi ha un augment de deu euros, per dotze mesos, cent vint euros per cada persona que cobra prestacions, i vostès diuen «no, com que han augmentat les pensions...» Per què no ho pregunten als pensionistes el que han augmentat les pensions?

Per tant, creiem que amb això Convergència i Unió es presenta aquí en aquest plenari, presentant aquesta proposició de llei, amb tota l'autoritat moral. Nosaltres no anem a remolc seu, també nosaltres hem de dir que el que no ens agrada de la comissió és que sembla que el que han acordat és anar a remolc del Govern de l'Estat, si el Govern de l'Estat augmenta un dos, augmentem un dos, si augmenta un tres i mig augmentem un tres i mig, després diem «quatre dècimes més.» escolti, si estem parlant de l'indicador de renda de suficiència per viure a Catalunya, en el que ens hem de fixar és en els preus de Catalunya i amb l'autogovern que tenim no hem de dir el que augmenta Madrid, hem de dir el que volem augmentar nosaltres.

I com que hi ha tres condicions, i l'última, que és casual, vostès han posat com es modifiquen els preus, nosaltres el que els diem és «tinguin en compte els preus», i per això hem demanat un 4,3, i al senyor Comín li ha passat com a abans, que li he dit que hi havia un error de transcripció, i són 554, no 556, perquè hi ha un error en la transcripció, i, per tant, és un 4,3 per cent, el que surt en el paper seria un 4,7, és un 4,3 per cent.

I nosaltres demanem això, que s'incrementi l'índex de preus al consum. Però aquí estem disposats a parlar-ne, entre el 3,9 i el 4,3 podem arribar a un acord. Jo ja els ho

he dit, si aquesta setmana vostès volen en parlem, ens posen d'acord, i al proper ple s'aprova. Vostè diu «ho farem per lectura única.» Bé, perquè els fa mandra, els surt urticària, per què és un projecte, una proposició de Llei de Convergència i Unió? Escolti, si nosaltres ens ho miréssim tot així no s'aprovaria res per unanimitat en aquest Parlament, perquè els projectes de Llei que presenta el Govern si són positius, si hi ha diàleg, si s'accepten esmenes, doncs bé els aprovem, perquè són positius per al país, i ens en sentim orgullosos i coresponsables, perquè estar assegut aquí i votar un projecte de Llei és participar-hi, i per això ho fem, ho fem amb responsabilitat política, però vostès que estan al Govern n'haurien de tenir més de responsabilitat política, perquè si hi ha una iniciativa que vostès s'han adormit, doncs, diguin, «mira, potser no hem estat prou lleugers i prou ràpids, però, escolti, ha anat així, parlem-ne, fem-ho.» I ja està. I, escolti, nosaltres, doncs no passaria res, ja no hi hauria ni torn de rèplica, ja estaríem parlant de la ponència, ens reunim, diem si un 3,9, si un 4,3, en quin punt trobem l'acord i ja està, dit i fet. Per tant, els demanem també aquesta responsabilitat que el Govern estaria bé que la tingués.

I vostè m'ha parlat del SOVI, escolti, en tot cas ens vam equivocar quan vam fer la Llei, però el que ara no podem fer a través d'un decret és anar contra una Llei del Parlament, i el decret que ha fet el Govern de desplegament de la Llei de prestacions econòmiques, de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, vulnera la Llei del Parlament. I ho hem demanat al síndic, i el síndic ho està estudiant, i ha demanat informació a la Conselleria d'Acció Social i Ciutadania perquè vostès s'han saltat la Llei. En tot cas, si creuen que ens vam equivocar, el que hem de fer és modificar-la. No es va fer, perquè la Llei el que diu, i segueix dient, és que... Home!, hi ha l'article que li he dit abans que precisament aquest article diu que «només es tindran en compte els ingressos familiars quan siguin per una persona a càrrec mai en un sentit contrari.»

Per tant, nosaltres avui, amb autoritat moral, amb tota l'autoritat moral, presentem aquesta proposició de Llei, i quan vostès diuen que no anem endarrera, jo ara no li inflaré el cap amb números, però només li ensenyaré una pàgina, que el conseller coneixerà molt bé, que és dels pressupostos, una fitxa del pressupost, que diu que «l'any 2007 hi havia 51.171 possibles beneficiaris de la prestació de necessitats

bàsiques i l'any 2008 diu que només n'hi haurà vuit mil.» Això ho diuen vostès. Anem endavant o anem endarrere? Anem endarrere. Llei de pressupostos, i ho diu que de cinquanta un mil passem a vuit mil. Sí o no? Bé, pels motius que vulguin. Escoltin, anem endarrere, en suport a les persones pobres i al llindar de la pobresa anem endarrere.

I vostè, senyor Comín, que m'ha dit a mi que no vingués aquí a donar lliçons, vostè fins i tot m'ha dit si ho entenia, eh?, com fan els professors de primària. Vull dir que, per tant, escolti'm, jo no he vingut a donar cap lliçó, he vingut a explicar el nostre posicionament. Tots ens sabem explicar com ens expliquem, jo he estat molts anys monitor d'esplai, he donat moltes classes, he fet moltes coses, fins i tot catequesi, eh?, i, per tant, també una mica d'explicar coses en sé, i em sembla que m'he explicat, i m'explico, i aquí el que queda clar és que vostès l'opció per a les persones que no són d'èxit no la tenen gaire clara, i, per tant, millor que en això rectifiquin.

I nosaltres els hi brindem. Repeteixo i acabo, nosaltres brindem aquesta proposició de llei per fer un acord, no la retirarem, volem que vostès votin la seva esmena a la totalitat, en tot cas, allà la seva responsabilitat, però nosaltres li diem al senyor conseller, li diem als diputats i diputades, a tots, i especialment als que donen suport al Govern, arribem a un acord, aquesta setmana ens posem d'acord, segur que arribarem a un acord i haurem fet també possible que algun dia tinguin la valentia de donar suport a una iniciativa d'un grup parlamentari que està a l'oposició però que actua responsablement des del seu catalanisme social, des de la seva ànima social, que és catalanista, perquè ser catalanista també és això, i Convergència i Unió ho ha exercit, i per això venim aquí.

Senyor diputat, amb tota l'autoritat moral i ho he dit per tercera vegada, per presentar aquesta proposició, i no pateixi que no serà l'última perquè per a nosaltres la política social és una prioritat i sempre ho serà, i per a mi és la meva raó de ser d'estar en política.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Comín. Senyor Comín, té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Prediccions? Senyor Cleries, només donar-li una informació que veig que desconeix i que servirà per aclarir algun dels termes de debat. En la Llei de mesures fiscals i financeres del 2007, aprovada pel Ple del Parlament el 27 de juny del 2007, un mes després del decret del qual vostè parla, es diu: «Es modifica la lletra d de l'apartat 1 de l'article 23 de la Llei de prestacions que resta redactada a la manera següent: els ingressos que percep la unitat familiar o convivencial per a tots els conceptes, no superen l'indicador de rendes suficients, s'ha incrementat d'un 30 per cent per cada membre a partir del segon.»

És a dir, per evitar la contradicció, que si vol va estar vigent durant un mes entre la Llei de prestacions que es va aprovar el 2006 i el decret que es va aprovar el maig del 2007, el juny del 2007 aquest Govern, que té uns serveis jurídics, que vostè coneix, per fer les coses ben fetes va modificar la Llei de prestacions per tal que no hi hagi contradicció. Per tant, la modificació de la qual vostè em parla li comunico...

Fitxer 33

...pràcticament un any de retard, que ja ha estat feta i que s'ha votat en aquest Pla: Llei de mesures fiscals i financeres, del 27 de juny del 2007. Es va fer la modificació. Només volia aclarir això.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Té la paraula per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Rios.

El Sr. De los Rios i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, centraré, doncs, la meva intervenció per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana

estrictament en el que és el contingut d'aquesta Proposició de Llei d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008. I ho faré centrant-me primer en els antecedents; crec que se n'ha parlat, dels antecedents, però crec que és important remarcar-los i tornar-los a recordar, perquè en definitiva aquí és on està, crec jo, l'origen del debat al qual estem assistint en aquests moments.

L'indicador de renda de suficiència de Catalunya va ser creat el 2006 en aplicació de la mesura 85 de l'Acord estratègic per a la competitivitat, internacionalització i la qualitat de l'ocupació, de l'economia catalana. En concret, aquesta mesura 85 anava dirigida cap al foment de la cohesió social. Aquest indicador català, doncs, va substituir l'IPREM, l'indicador públic de renda d'efectes múltiples, estatal, com a valor de referència de renda, calculat tenint en compte el diferencial de preus existents entre Catalunya..., respecte d'Espanya.

I aquí és on m'agradaria fer la primera reflexió. En la seva intervenció, senyor Cleries, ens ha dit que aquest Govern, d'esquerres, el Govern d'entesa –en la passada legislatura, estem parlant del 2006, també–, doncs, és insensible cap a les persones, que no té en compte les persones. Doncs, senyor Cleries, és tremendament injust –és tremendament injust. Precisament el 2006 es va crear aquest indicador català; es va crear aquest indicador català perquè fins aquell moment, fins al 2006, s'estava guiant per l'indicador estatal i no es tenia en compte aquest diferencial de cost de la vida existent entre Catalunya i Espanya –i no es tenia en compte. Per tant, la sola creació d'aquest índex català és ja un motiu suficient per parlar d'aquesta sensibilitat cap a les persones.

I li pregunto a vostè i l'interpel·lo directament: com és que vam haver d'esperar fins al 2006 a tenir aquest indicador? Què van fer? Què van fer vostès per guiar-se per un indicador estatal quan sabien perfectament que any rere any el cost de la vida d'Espanya és molt més baix que el cost de la vida a Catalunya, i això anava en contra de totes aquestes persones necessitades? Com és que no el van actualitzar? Per què no es va crear aquest indicador de referència catalana? Una pregunta que queda a l'aire. Però fins al 2006, i això sí que són fets, no es va crear aquest indicador català.

Així, doncs, aquest indicador propi de Catalunya serveix per fixar, com bé s'ha dit, els complements que dóna la Generalitat a aquelles persones que perceben les pensions mínimes. L'actualització, la revalorització anual d'aquest indicador correspon a una comissió formada pel Govern, amb diferents departaments, entre els quals es troben Economia i Finances o Acció Social i Ciutadania, i també els sindicats més representatius. Per tant, a qui li pertoca aquesta actualització, fixar aquesta actualització anual és al Govern de Catalunya, però amb consens social amb els sindicats més representatius.

I aquí és on vull fer la segona reflexió. A l'explicació de motius de la seva proposició explica la realitat, la veritat, però a mitges, perquè ho simplifica. Diu: «L'indicador català ha incrementat un 2,4 per cent i l'espanyol un 3,5 per cent», sense explicar el perquè –sense explicar per què ens trobem aquí. Doncs, bé, la comissió aquesta, encarregada, integrada pel Govern i pels sindicats més representatius, com bé s'ha dit, el 20 de novembre de 2007 va aprovar un increment de l'indicador català per a l'any 2008 del 2,4 per cent, quan l'indicador estatal només havia incrementat un 2 per cent. I aquí l'he de rectificar, senyor Cleries; no s'ha fet seguiment –no s'ha fet seguiment de l'indicador estatal. El català va incrementar un 2,4 per cent i l'estatal un 2 per cent. No es va fer seguiment –el català un 2,4 i l'estatal un 2 per cent.

I ara entrem en el fet clau del debat. Aquest acord dins de la comissió determinava que, en cas que l'Administració de l'Estat modifiqués, per tant, incrementés addicionalment, el català també s'incrementaria en el mateix percentatge. Per tant, en el moment que es diu «un increment igual al de l'Estat», estem parlant de l'increment addicional, no el global de l'increment. I aquí està l'arrel del debat i el punt clau del debat al qual estem assistint avui.

Efectivament, per reial decret de gener, en els pressupostos generals de l'Estat es va afegir un 1,5 a aquest 2 per cent i queda aquí la xifra del 3,5 que ha pujat l'indicador estatal. I efectivament, com bé he dit, per tal de donar compliment a l'acord de la comissió, el català, que ja es trobava en el 2,4 per cent, s'incrementa aquest 1 per cent addicional. Per tant, en resum, quan s'apliqui aquest 1 per cent –i aquí és d'on sorgeix aquest projecte de llei, impulsat des del Govern, que va entrar al Parlament

ahir... També li he de recordar, senyor Cleries, que un projecte de llei no s'improvisa d'un dia per l'altre, en vint-i-quatre hores; necessita tota una sèrie de tramitacions. Que molt probablement s'hauria hagut de fer abans? En això sí que li dono la raó –en això sí que li dono la raó. Però no digui que un projecte de llei es va d'un dia per l'altre; això no es fa d'un dia per l'altre; vostè sap totes les tramitacions de consell tècnic, de comissió de govern, de govern entre Parlament... Això necessita una tramitació. Que s'ha fet lenta? Sí. Però una tramitació d'un projecte de llei no es fa en vint-i-quatre hores, no intentem aquí confondre.

Per tant, és aquí el perquè hem presentat aquesta esmena a la totalitat a la seva proposta, que el nostre grup parlamentari evidentment votarà a favor. Perquè per fer aquest increment addicional, ja ha entrat el projecte de llei al Parlament. El Govern ja ha fet la feina. Potser una mica tard, té raó, però ja l'ha fet. I en cap cas és un seguiment de l'indicador estatal. El que sí que es deia és que l'increment addicional havia de ser el mateix que l'estatal. Però en definitiva el que finalment s'incrementarà és un 3,9 per cent, quan l'estatal només ho farà en un 3,5 per cent. O, dit amb altres paraules, l'indicador de Catalunya quedarà en 552 euros i l'estatal en 516. Potser si vostès encara governessin, encara no tindríem l'indicador català i encara tindríem l'indicador estatal, que seria aquest de 516. Però gràcies al Govern que es va fer al desembre del 2003 i al nou Govern, ja no són 516, sinó que són 552.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de confessar que en el debat hi ha hagut una estona que m'he perdut perquè no es parlava de la proposició de llei i era difícil veure quina era la intenció dels portaveus dels diferents grups respecte a la proposta, i sembla que amb l'últim intervinent hem centrat una mica el tema.

Pel Grup Popular, que no parlarà dels temes del catalanisme i productes varis, que contribueixen a gastar el temps que té cada portaveu, però que en tot cas no són objecte de la proposició ni de l'objecte d'aquesta, partim d'una qüestió bàsica per a nosaltres: quin és l'objecte de la llei?, quin és l'objecte d'aquesta llei, concebuda el 2006 i que feia referència a les prestacions socials de caràcter econòmic?

Primera qüestió: el que posa de relleu l'Estatut d'autonomia a l'article 9, apartat 25, és la competència exclusiva en matèria d'assistència social. Per tant, plena competència per actuar en aquesta qüestió. Segona: que la finalitat de la norma era determinar el règim jurídic que les prestacions socials. Tercera: on anava dirigida? Doncs precisament a un objectiu fonamental, que era la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. Aquest és l'entorn sobre el qual el nostre grup farà lectura de la proposta del Grup de Convergència i Unió que avui és objecte de l'esmena a la totalitat pels grups que donen suport al Govern.

Nosaltres considerem, i en l'exposició de motius queda reflectit, que l'aprovació de la llei, el contingut i objecte d'aquesta i el fet que l'indicador fos català, el que pretenia era precisament corregir una situació preexistent a Catalunya, que era el fet que hi havia una realitat econòmica i, per tant, social diferent a Catalunya i a Espanya, i que, per tant, aquest diferencial de preus posaven..., i agreujaven especialment el sector al qual, doncs, va dirigida aquesta llei i al qual van adreçades aquestes prestacions econòmiques. Perquè tornem a parlar: a qui va dirigida? Doncs, a la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Precisament perquè ens estem referint a unes prestacions que són imprescindibles per a les persones que les reben, nosaltres considerem que, si alguna cosa hem de demanar al Govern, és que en primer lloc faci lleis que tinguin algun sentit; no legislar per legislar, sinó que pretengui solucionar i legislar sobre qüestions que ajudin els ciutadans de Catalunya. Sobre aquesta premissa, no només hem de demanar al Govern que faci una llei de manera correcta, com podia ser la del 2006, sinó que també tingui l'agilitat per prendre les decisions, les que calgui i que siguin conseqüències d'aquesta llei, en el moment oportú. Quantes decisions polítiques arriben tard? I quin és el cost econòmic i social d'aquesta tardança? Pel Grup

Popular, en aquest sentit i amb aquest diferencial que Convergència i Unió ha portat al plenari i que miraculosament, doncs, el Govern ahir va entrar, el que suposa és que el Govern de Catalunya amb l'aprovació de la llei es va relaxar i que pensava que amb l'aprovació de la llei, doncs, les prestacions ja anaven fent. Però també és veritat que els pressupostos de la Generalitat, als quals abans ha fet menció el diputat Sergi de los Rios...

Estem parlant d'un acord de novembre. Estem al mes de maig –estem al mes de maig. Que hi ha algun problema si algun grup de l'oposició posa de relleu que alguna cosa s'ha d'accelerar a aprovar-la? Vostès tenen un costum que comença a ja no tenir cap tipus d'argument, i per això l'actuació del senyor Comín, que ens ha parlat de moltes coses, a més de la proposta, i és que, quan a un se li escapa un tema, tan fàcil és reconèixer-ho com cometre..., o sigui, tan fàcil és cometre un error com reconèixer l'error comès. I això és el mínim que podem demanar en política. I aquí els ha faltat agilitat, agilitat per ràpidament... Vostè diu: «No es pot fer un projecte perquè aquest indicador català, doncs, té un procés...» Escolti'm, si és tan complicat posar-se d'acord en aquest percentatge, si tants acords i tantes reunions hem de fer, potser és que estan més pendents de la burocràcia que del contingut que tenia la llei. El contingut era estrictament posar una prestació econòmica en mans d'aquelles persones que ho necessitaven, que és l'única quantitat econòmica que reben.

En aquest sentit, nosaltres no els comprem l'argument que ens han dit, dels pressupostos, ni l'argument aquest que «escolti'm, el Govern més els sindicats han de trobar una política, amb el consens...» Vostès pensen que si realment aquest percentatge d'actualització que introduiran, doncs, en els plenaries següents, hagués estat acceptat automàticament pel Govern de Catalunya, algun agent social hauria clamat o hauria posat el crit al cel? De cap manera –de cap manera–, i vostès ho saben.

I avui, doncs, en aquest plenari s'han dit algunes coses que realment ens han fet pensar, alguns, si vostès tenien clar que la Generalitat té competència exclusiva en aquest tema. I ho dic perquè, fent referència a aquestes modificacions addicionals que pot fer el Govern de la Generalitat, vostès han dit que l'única iniciativa que tenen

és, un cop fixat el percentatge, fer seguidisme del que digui el Govern de l'Estat. Home, alguna cosa més esperàvem nosaltres del Govern de Catalunya, sobretot aquesta capacitat de reacció, aquesta capacitat d'adaptar-se a la situació. En la proposta anterior de què parlaven? Compte...

Fitxer 34

la majoria de famílies tenen problemes per arribar a final de mes. Doncs, escoltin, també les famílies desafavorides i amb un increment més agreujat tenen problemes perquè aquest diferencial, que alguns poden dir: «És de quatre euros», però, per aquestes persones aquest diferencial és un preu massa elevat.

Per tant, nosaltres els recriminem això; potser sí que prendran aquesta decisió, aquest acord, però els ha faltat agilitat i, com he dit, en política tan important és el contingut d'una decisió com el moment en què es prengui; i, en aquest sentit, el Govern de Catalunya no ha tingut l'agilitat per fer-ho. I es deia: «Un projecte no es fa en vint-i-quatre hores», o sí, perquè algun contingut d'algun projecte que ha arribat, doncs, al Parlament de Catalunya semblava una «copia y pega» d'alguns projectes estatals.

En aquest sentit, nosaltres donarem suport a la proposta presentada per Convergència i Unió, no donarem suport a l'esmena a la totalitat dels grups que donen suport al Govern i, en tot cas, esperem veure aquest projecte, esperem que pugui introduir també, doncs, algun mecanisme d'agilitat en la presa de l'acord perquè també els volem recordar que la mesura del Pacte per a la competitivitat de l'economia catalana, era un pacte que prometia molt, era un pacte que realment ens canviaria i ens transformaria la visió de l'economia i de la política econòmica de Catalunya, però la realitat és que, doncs, malgrat aquest consens del Govern més els sindicats, estem en una situació de crisi, estem en una situació econòmica que els ha sobrepassat i que no saben com controlar-la i jo comprenc que això, juntament amb les propostes que van fer vostès dient que amb el nou finançament se solucionarien

tots els problemes de Catalunya, vostès tenen un greu problema en aquests moments. Però, això no és cap excusa per tenir l'agilitat suficient per aprovar uns percentatges que –torno a reiterar– responen a les persones, al sector social més desafavorit de Catalunya.

Inventin i busquin, doncs, les excuses o els mecanismes #demagògics# que vulguin però, pel Grup Parlamentari Popular, han arribat tard, no han tingut la flexibilitat, vostès tenen la competència i, en tot cas, els grups que donen suport al Govern són els que han de tenir la iniciativa. Però, si no l'han tingut, com a mínim, el que poden fer és agafar les propostes de l'oposició que ha estat vigilant i que ha portat avui al plenari una proposta perquè aquesta gent que tem aquest tipus de prestacions pugui viure dignament, si no el dret reconegut a l'Estatut no tindrà cap sentit.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyora consellera. Diputats, diputades. Bé, realment sí que gairebé el debat ha sigut entre la moció del fet social i la praxi de l'economista, no? I aquí entremig és difícil només, per una persona que d'on prové és del tema social, parlar estrictament de l'actualització de l'indicador de renda perquè, de fet, ja s'ha dit que l'indicador s'actualitza, que és un 3,9, que no és un 2,4, que s'ha fet en el marc de l'acord estratègic, que això ja té un avantprojecte, que això serà una llei que debatrem, doncs, i que això serà així.

Passa que tot el debat sí que dóna aquest pols social, no?, perquè, més enllà de l'indicador de renda i més enllà del que significa la llei, ha fet reflexionar i ho ha començat a fer una mica el diputat Comín, que ja ho ha situat, no? I és que no és només això el que s'ha de fer, no només la llei de prestacions on s'encabeix aquest indicador, sinó és que és tota la política que ha canviat des del 2004 en el fet social, per tant, hi han més xarxes que aquesta; s'està fent una política diferent i s'està fent

des del 2004 perquè, el 2003, aquest model de política social –tan defensat pel diputat Cleries– es pot considerar que estava esgotadíssim, perspectiva superassistencial amb una gestió que jo en dic «clientelar» i podem dir-ne com vulgueu, no?

Perquè és que em vull remetre als darrers anys de mandat. Els reconec una cosa, senyor Cleries: els principis. Als vells temps, quan jo estudiava però, a partir del 88, tot aquell seguit de decrets, aquella concepció del benestar com a gestió de conflictes, aquella concepció, doncs, de parar el cop i no com el que estem intentant fer ara –com està intentant fer aquest Govern– que és aprovar plans de xoc i augmentar la dotació de recursos en marxa però, a més a més, fer lleis amb drets objectius. I això li ha recordat el diputat Comín.

I crec que vostès –i també ho ha dit el diputat Comín– no tenien cap intenció de fer una llei com la de prestacions socials. Perquè jo recordo que no existia la pobresa a Catalunya com a tal i la paraula «inclusió» ni s'entenia..., no existia, no la mesuraven. No, la paraula sí, diputada, però no la mencionaven, no l'estudiaven com s'ha fet posteriorment.

Per tant, l'índex de renda és la línia vermella que ens vam marcar i és cert –com deia el diputat De los Ríos– a Catalunya, que és on som i és on hem d'actuar.

I també se li ha de dir aquí que ara el 2008 cobrirà el 80 per cent, però que el 2010 hem d'assolir el 100 per cent.

I em remeto al que li deia: aquest Govern, igual que va iniciar el del 2004, treballa amb una perspectiva d'orientació estratègica en els serveis socials que vostès mai havien plantejat. Perquè, universalitat, transversalitat, municipalisme, reforçament del tercer sector, participació, que els agents socials són això; el treball amb els agents socials és la participació i és arribar a acords.

I això és veu molt, molt visiblement en el percentatge del PIB que van dedicar vostès a protecció social. En els tres darrers anys de Convergència, el 3,3 per cent; en els tres primers del primer Govern, que vostès deien «el tripartit», un 5,2 i actualment, un 5,4. És a dir, la diferència hi és.

I, senyor Cleries, vostè sempre diu: «És que ara vostès tenen diners.» Val, hi han els diners, però això... Ens en fan falta més, consellera, no? Però, això, també fem que es vegi. Els que tenim es veuen en l'augment de pressupostos en el Departament de Benestar, perquè això... Com que clar? Percentualment es veu, no s'havia vist mai en els darrers anys del seu Govern.

És a dir, els comentava el tema que els drets ja són drets jurídics, no graciabls, tant la nova Llei de serveis socials com també ho serà el Pla d'inclusió i cohesió social que vostè esmentava. I també vull destacar que el Govern és això; quan jo deia aquesta paraula «transversalitat», vol dir que hem fet una Llei del dret de l'habitatge que busca aquesta xarxa i que estem, possiblement, provocant també amb altres lleis, com la nova d'educació, com la inversió en educació –li dedico, senyora diputada– que esperem que serveixi per a això, com la inversió que s'ha fet en educació.

És a dir, estem anivellant les diferències, estem buscant la igualtat d'oportunitats i l'equitat amb totes les polítiques d'aquest Govern. I és el que estem fent i n'estem orgullosos. Perquè un dels reptes principals que afrontem, realment, és aquesta lluita contra la pobresa i contra l'exclusió.

No vull parlar més del model socioeconòmic que ha explicat, perquè el diputat Comín se'ns ha passat per l'esquerra, de fet, fins i tot, quan ha defensat el dret de sindicació; ha sigut, doncs, emocionant veure que s'aproxima no només físicament a la bancada, no?

I deia això, que la qüestió de la participació... És aquesta la clau, perquè el Govern no només decideix això, sinó que ho decideix amb els sindicats i jo tinc les notes de premsa. «Comissions Obreres valora que la valorització de l'IRS garanteixi el futur del poder adquisitiu, L'UGT, igualment, i ens emplaça a seguir treballant d'aquesta manera.»

No repetiré els..., no repetiré –com he dit– les diferències entre l'IPREM, s'ha dit sobradament.

Jo només vull acabar dient, senyor Cleries, que agents i Govern d'acord i valorant positivament que es mantingui el poder de compra de les rendes, que es garanteixin

ingressos superiors als pensionistes, que es rebaixi el pagament del cost a serveis socials, que s'ampliï el número de destinataris, tots junts..., tots treballant junts, només hi falta vostè i, bé, ja s'hi pot sumar quan hi hagi la llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ple Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*. Resto de diputados y diputadas. En las obras de teatro, cuando a alguno le tocaba un papel de aquellos feos, decían: «Vaya papelón que te ha tocado». Y yo creo que hoy a los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno les ha tocado un papelón. Porque, realmente, es muy difícil de sostener lo que han sostenido, no sé si son conscientes. Se han dormido en los laureles, es evidente. Y aquí viene hoy a tratar de justificar lo que no es justificable.

Primero, a mi juicio, una mala táctica y una mala técnica parlamentaria. Alguno, alguna vez, ha hablado de filibusterismo cuando se trata de retrasar las decisiones.

En este caso, estamos, realmente, ante una situación de filibusterismo, de retraso innecesario de decisiones, porque no se aprueba, no se da acuerdo hoy para la tramitación de la proposición de ley de Convergència i Unió. Entendemos que no hay razones realmente objetivas que justifiquen hoy aquí el «no», por lo menos, yo no las he sabido entender, salvo el prurito de que «yo lo he hecho». Y ese prurito, sinceramente, en política y cuando hablamos de política social es mal consejero.

Ustedes se han enfrentado diciendo, a ver, quién es más..., quién lleva la política social más adelante, quién es..., quién tiene una política más avanzada socialmente. Nosotros, en las últimas elecciones –en las anteriores elecciones autonómicas–, nos presentamos con un lema –*Ciutadans*– que decía «Sólo nos importan las personas» y, dentro de las personas, nos importan fundamentalmente las personas más desfavorecidas. Y eso para nosotros es clave.

Y debía ser motivo de preocupación –y debería ser motivo de preocupación– que en Cataluña –y aquí se ha dado el dato– se haya incrementado el número de personas – el 19 por ciento, según los datos del Idescat– que están, en estos momentos, en el linde de la pobreza, en lo que se denomina «el umbral de la pobreza». Ese es el dato fundamental al que tienen que poner solución los gobiernos.

Creemos que sí que se han producido avances en los últimos tiempos, lógicamente. La Ley de prestaciones sociales de carácter económico que impulsó la *consellera* Figueras, realmente, fue en su momento un acierto y nadie lo va a negar; reconoce el derecho subjetivo y es bueno que así sea. Pero, también, tengamos en cuenta cuál ha sido la deriva de esta ley.

En el momento en que se aprueba la ley, la *consellera* dice: «200.000 personas que es encuentran en una situación económica precaria se podrán beneficiar de esta ley.» Los datos de los que hemos tenido conocimiento en estos últimos días son muy distintos; a alguno se ha referido el ilustre diputado señor Cleries.

En el primer año de vigencia de la ley, se hablaba de que 85.000 personas serían las beneficiadas; en el siguiente año, ya eran 51.171 y hoy, según presupuestos, según la memoria de los presupuestos, sabemos que son 8.000 personas las personas que van a ser beneficiadas por esta ley.

Pero, es que hablemos de capítulos presupuestarios. En el año..., primer año eran 90 millones, después bajó a 20 millones y ahora estamos en #9,3 millones# destinados al pago de las prestaciones que cubre esta ley, en cuanto hace referencia a las necesidades sociales.

No, no estamos hablando de cuestiones menores. Y aquí, la trascendencia del debate lo tiene que poner de manifiesto. Estamos hablando de las personas que se encuentran en las peores condiciones, en las peores situaciones, en estos momentos, en Cataluña. Estamos hablando de personas que llegan escasamente a los 550 euros al mes; es decir, estamos hablando de los más desfavorecidos.

Sinceramente, y me ha deprimido –por no decir otra cosa– el rifirrafe que se ha mantenido aquí, es decir, hablar de si lo importante es que no hagamos un

seguimiento del modelo estatal como ufanamente declaraba el señor..., el ilustre diputado Sergi de los Ríos. Esa era la razón de ser; tenemos un índice propio que no hacemos seguimiento del modelo estatal. Eso es lo de menos; lo de menos –lo de menos–, no es que sea el indicador de rentas de suficiencia en Cataluña o el IPREM –o el #IPREM#– el que tenga la solución, lo importante es que hayan cantidades suficientes y métodos y procedimientos útiles para que todas las personas que lo necesitan tengan la prestación que establece la Ley de prestaciones económicas.

Les daré unos datos. ¿Por qué tan pocas personas tienen ahora el derecho a esta prestación? No es solamente porque haya otros métodos alternativos o porque se hayan incrementado las pensiones; no, esa no es la única razón. Estamos hablando de unas prestaciones con muy poca difusión, muy poca gente conoce este tipo de prestaciones y eso ha sido incluso puesto de manifiesto por el *Síndic de Greuges* en algún informe anual.

Estamos hablando de que se han introducido condiciones restrictivas para que llegue a menos gente, para que menos beneficiarios tengan derecho a este tipo de prestaciones.

A una de ellas se ha referido, anteriormente, el ilustre diputado señor Comín, que ahora me ve y le digo que realmente ha hecho un papelón (*L'orador riu.*), ¿eh?

Igualmente, también le he de decir que la introducción de condiciones como la residencia, el dificultar las condiciones de residencia, eso también ha conllevado a que menos personas tengan acceso a este tipo de prestaciones.

Estamos, por lo tanto, ante un problema

Fitxer 35

...trascendental el de la pobreza, el de la situación en que viven muchos –muchos catalanes. Y un problema al que se le ha de dar solución. Y desde luego, la solución, reconózcanlo –reconózcanlo– ha llegado tarde y sería de buen jugador reconocerlo y hoy rectificar, pero no, rectificar urgentemente en las vísperas del debate para que hoy tengan algún argumento para justificar su «no». Esa es una razón a nuestro juicio

realmente débil. La solución pasa por priorizar el gasto público, utilizar los instrumentos necesarios, los procedimientos adecuados y en el tiempo adecuado.

Y permítanme que otra vez insista en estos temas: con esos 9,3 millones se podrían hacer muchas cosas y aquí en Cataluña lamentablemente la prioridad no es solo el gasto público, que debería ser casi la exclusiva o desde luego la prioritaria. Están destinados a esforzarse en partidas de lujos exóticos, como las de las pseudoembajadas o las de las selecciones deportivas. Pues destinen, destinen, destinen y no tengan en cuenta solamente estas prioridades, sino destinen dinero al bien común, al bien social. Eso es lo prioritario.

Por ello ya anticipamos, y anticipamos con satisfacción, que nosotros daremos apoyo a la tramitación y desde luego no vamos a entrar en si es el 4,3 o el 3,9 por ciento, porque eso se podría solucionar, como ya ha dicho el diputado Cleries, en el proceso de la ley. No vamos a dar satisfacción al Gobierno, nosotros hoy nos vamos a oponer y de la forma más firme que podemos, porque realmente el debate ha sido muy empobrecedor. Ha expuesto dos formas de hacer política: una, la preventiva y otra, la reactiva, i la reactiva, desde luego, ha sido especialmente lastimosa a la vista del debate que hoy hemos presenciado.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Toquem a votació.

(Pausa.)

El president

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat 68 vots a favor i 62 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.